

Fogd a kezem!

Huszonnégy éves voltál, fiatal és üde,
szemed kék tükreben játszott a fény
Ajkad körül pimasz mosoly bujkált,
míg hajadat göndörre kócolta a szél.

Régi-régi nyár, régi csókok íze.
Fenn az égen a Hold elmerengve járt,
Minden ezüstjét rám szórta meg rád,
Azon a mesés, bolondos éjszakán.

Ifjúság, szerelem. Te voltál benne, és
persze én is. Fogtad a kezem,
beszéltél a távoli jövőről.
olyan valószínűtlen volt ez akkor nekem.

Hangod olyan volt, mint a legszebb zene:
kristálytiszta, zengő, áradó.
Mint falusi esténként ha szól -
messze lenn a völgyben egy tárogató.

Régen volt, több év telt el már-
azóta a kezem el nem engedted,
Amerre mentél arra vitt azután.
Így tudtam csak élni- együtt teveled.

Napok, évek teltek - az idő nem állt meg, de
kék szemeidben ma is ott a fény.
A pimasz kis mosoly átalakult bölccsé
de már Ősz fűtöket sem kócol a szél.

A vén hold ma is olyan mint régen,
fenn az égen most is elmerengve jár.
Pazarul szórja szét minden ezüstjét,
mint azon a mesés, bolondos éjszakán.

Fogd a kezem. Ne engedd el soha!
Most is szeretlek, szükségem van rád.
Csak addig fogjad míg harang kondul értem.
S elindulok oda, hol végső óra vár.